

Tövis, 1900. augusztus 29. – Budapest, 1980. április 27.

Apja állomásfőnök volt. Nagyenyeden, a Bethlen-kollégium főgimnáziumában érettségizett 1918-ban. Nyomban behívták katonának, az év végén szerelték le. Ezután belépett a Székely Hadosztályba. A román megszállás elől Magyarországra menekült, de Mátészalkánál román fogságba esett. 1919 őszén megszökött, és Magyarországon telepedett le. Csatlakozott a nemzeti hadsereghez, de már 1920-ban leszerelt. 1923-ban a szegedi tudományegyetemen államtudományi doktorátust szerzett. Közben, 1921-ben önkéntesként részt vett a Prónay-különítmény nyugat-magyarországi felkelésében. Tagja volt az Ébredő Magyarok Egyesületének. Éveken át a Faluszövetség szervezőtitkára, majd a Falusi Kislakás-építési Szövetkezet tisztviselője. 1930 nyarán belépett a fajvédők által létrehozott Magyar Szabdságpártba; pártjával együtt 1930 novemberében csatlakozott a Független Kisgazdapárthoz, decembertől az országos vezetőség tagja. 1932-től 1939-ig Eckhardt Tibornak, a Független Kisgazdapárt vezérének a személyi titkára. Az 1937. évi nagymarosi időközi választásokon a második helyen végzett. 1939-ben a szobi egyéni választókerületben a szavazatok 17,05 százalékával harmadik lett. Nem jutott be az Országgyűlésbe az FKGP Nógrád-Hont vármegyei területi listájáról sem, noha listavezető volt. A második világháború alatt, 1941–1943-ban tartalékos főhadnagyként irodai alkalmazott a Hadik-laktányában, majd a miniszterelnökség sajtóosztályánál dolgozott. A német megszállás idején nem járt be a hivatalába. 1945. március 5-én dálnoki Miklós Béla miniszterelnök kinevezte Vas Zoltán, Budapest közellátási kormánybiztosa helyettesévé. Június 16-án megbízták a Közellátásügyi Minisztérium adminisztratív államtitkári feladataival. 1945. június 24-én a Dunántúlon az Ideiglenes Nemzetgyűlés tagjává választották. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon a Heves és Nógrád-Hont vármegyei választókerületben ismét mandátumot szerzett. Nagy Ferenc miniszterelnök lemondatása és emigrációba kényszerítése után a baloldali pártvezetőséget támogatta, 1947. június 6-tól 1948. április 17-ig részt vett az FKGP Politikai Bizottsága munkájában. 1947. augusztus 31-től harmadszor is parlamenti képviselő. 1947. november 15-én áthelyezték a Földművelésügyi Minisztérium adminisztratív államtitkári posztjára, majd 1947. december 31-én, továbbra is államtitkári rangban, kinevezték a Országos Közellátási Hivatal elnökévé, amelyet 1949. február 13-ig töltött be. 1948 júliusában megválasztották a párt Budapest II. kerületi szervezetének az elnökévé. 1948. december 8-án lemondott az államtitkárságról, mivel nem értett egyet a pártvezetés politikájával; a mandátumát is visszaadta, amit az FKGP Politikai Bizottsága december 16-án vett tudomásul; lemondását 1949. január 18-án jelentették be a törvényhozásban. Visszavonult a politikai élettől. Egy kisiparosnál helyezkedett el segédmunkásként, majd a Fővárosi Vegyesipari Javítóvállalatnál dolgozott. 1960-ban ment nyugdíjba. 1954-től a budapesti unitárius egyházközség világi vezetője, majd a Magyarországi Unitárius Egyház pénztárosa.